

उ॒भा पि॒वत॑म॒श्विनो॒भा नः॒ शर्म॑ य॒ह॒तम् । अ॒वि॒द्रि॒याभि॒वृ॒तिभिः॑ ॥ २८ ॥

अश्विन्यस्तिस्रः एका गायत्री द्वे अनुष्टुभौ । हे [अश्विना] अश्विनौ उभा उभौ द्वावपि युवां पिबतम् सोममिति शेषः । उभा द्वौ युवां नोऽस्मभ्यं शर्म शरणं सुखं वा यहतम् काभिः सह अविद्रियाभिः अविदीर्णाभिः अखण्डिताभिः ऊतिभिः अवनैः पालनैः सह । सुखं दत्तं पालयतं चेत्यर्थः ॥ उभा अश्विना विभक्तेराकारः । विदीर्यतीति विद्रियाः दृ विदारे औणादिक इयकप्रत्ययः ॥ २८ ॥

अ॒ग्र॒स्व॒तीम॒श्विना॒ वाच॑म॒स्मे कृ॒तं नो॑ द॒द्या वृ॒षणा॑ म॒नीषाम् ।

अ॒ग्न्यू॒त्ये॒वसे॒ नि॒क्षये॑ वां वृ॒धे च॑ नो भव॒तं वा॒ज॒सा॒तौ ॥ २९ ॥

हे अश्विना अश्विनौ हे दद्या दर्शनीयौ हे वृषणा वर्षितारौ सेक्तारौ युवानौ अस्मे अस्माकं वाचम् अग्रस्वतीं कर्मवतीं युवां कृतं कुरुतम् तथा नोऽस्माकं मनीषां मनस इहामग्रस्वतीमेव कुरुतम् । मनसा वचसा च यज्ञं कुर्मस्तथा कुरुतमित्यर्थः । यतो ह वां युवां निक्षये आह्वयामि किंनिमित्तम् अग्न्यूत्ये सन्मार्गागते अवसे अत्रे अन्ननिमित्तम् तद्वानार्थमित्यर्थः द्यूतादागतं द्यूते भवं वा द्यूत्यम् न द्यूत्यमद्यूत्यम् तस्मिन् द्यूतादागतं कर्मण्यं न भवतीत्येवमुच्यते द्यूतमन्येषामप्यन्याय्यधनागमानामुपलक्षकम् । किं च वाजसातौ वाजानामन्नानां सातिः सम्भजनं यस्मिन् स वाजसातिः तस्मिन्यज्ञे नोऽस्माकं वृधे वृद्धौ भवतम् ॥ अस्मे विभक्तेः शे-आदेशः । कृतम् करोतेः बहुलं हन्द्सीति [पा० २.४.७३.] शपि लुप्ते लोणमध्यमद्विवचने वृषम् । वृषणा वृषणौ वा षपूर्वस्य निगमऽइति [पा० ६.४.१.] उपधादीर्घाभावः । वृधे वर्धनं वृत् सम्पदादित्वाद्वावे द्विप् ॥ २९ ॥

द्यु॒भिर्॒र॒क्तुभिः॑ परि॒पात॑म॒स्मान॒रि॒ष्टेभि॑र॒श्विना॒ सौभ॑गेभिः ।

त॒न्नो मि॒त्रो व॒रु॒णो मा॒म॒ह॒न्ता॒मदि॑तिः॒ सिन्धुः॑ पृथि॒वीऽउ॒त द्यौः॑ ॥ ३० ॥

हे अश्विना अश्विनौ द्युभिः दिवसैः अक्तुभिः रात्रिभिः सप्तम्यर्थे तृतीया दिवसेषु रात्रिषु च अहोरात्रम् अस्मान्परिपातं सर्वतो रक्षतम् । कैः सौभगेभिः सौभगैः भग इति धननाम [निघ० २.१०.] शोभनैः धनैः किम्भूतैः अरिष्टेभिः अनुपहि-